

Ανέστη Χριστός, Η δοκιμασία του λογικού (Φώτης Κόντογλου, Αγιογράφος - Λογοτέχνης - Ζωγράφος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η πίστη του χριστιανού δοκιμάζεται με την Ανάσταση του Χριστού σαν το χρυσάφι στο χωνευτήρι. Απ' όλο το Ευαγγέλιο η Ανάσταση του Χριστού είναι το πλέον απίστευτο πράγμα, ολότελα απαράδεκτο από το λογικό μας, αληθινό μαρτύριο για δαύτο. Μα ίσια-ίσια, επειδή είναι ένα πράγμα ολότελα απίστευτο, για τούτο χρειάζεται ολόκληρη η πίστη μας για να το πιστέψουμε. Εμείς οι άνθρωποι λέμε συχνά πως έχουμε πίστη, αλλά την έχουμε μονάχα για όσα είναι πιστευτά απ' το μυαλό μας. Αλλά τότε, δεν χρειάζεται η πίστη, αφού φτάνει η λογική. Η πίστη χρειάζεται για τα απίστευτα.

Οι πολλοί άνθρωποι είναι άπιστοι. Οι ίδιοι οι μαθητάδες του Χριστού δεν δίνανε πίστη στα λόγια του δασκάλου τους όποτε τους έλεγε πως θ' αναστηθή, μ' όλο το σεβασμο και την αφοσίωση που είχαν σ' Αυτόν και την εμπιστοσύνη στα λόγια του. Και σαν πήγανε οι Μυροφόρες την αυγή στο μνημα του Χριστού, κ' είδανε τους δυό

αγγέλους που τις μιλήσανε, λέγοντας σ' αυτές πως αναστήθηκε, τρέξανε να πούνε τη χαροποιά είδηση στους μαθητές, εκείνοι δεν πιστέψανε τα λόγια τους, έχοντας την ιδέα πως ήτανε φαντασίες: «Και εφάνησαν ενώπιον αυτών ωσεί λήρος (τρέλα) τα ρηματα αυτών, και ηπίστουν αυταίς»...

Βλέπεις καταπάνω σε πόση απιστία αγωνίσθηκε ο ίδιος ο Χριστός; Και στους ίδιους τους μαθητάδες του. Είδες με πόση μακροθυμία τα υπόμεινε όλα; ...Και μ' όλα αυτά, ίσαμε σήμερα οι περισσότεροι από μας ειμαστε χωρισμένοι από τον Χριστό μ' ένα τοίχο παγωμένον, τον τοίχο της απιστίας. Εκείνος ανοίγει την αγκάλη του και μας καλεί κ' εμεις τον αρνιόμαστε. Μας δείχνει τα τρυπημένα χέρια του και τα πόδια του, κ' εμεις λεμε πως δεν τα βλέπουμε. Εμεις ψάχνουμε να βρούμε στηρίγματα στην απιστία μας για να ικανοποιήσουμε τον εγωισμό μας, που τον λεμε Φιλοσοφία και Επιστήμη. Η λέξη Ανάσταση δεν χωρά μέσα στα βιβλία της γνώσης μας... Γιατί «η γνώση τούτου του κοσμου, δε μπορεί να γνωρίσει άλλο τίποτα, παρεκτός από ένα πλήθος λογισμούς, όχι ομως εκείνο που γνωρίζεται με την απλότητα της διάνοιας».

Ναί, εκείνους που έχουνε αυτή την ευλογημένη απλότητα της διάνοιας, τους μακάρισε ο Κύριος, λέγοντας: «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτών εστι η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται». Και στον Θωμα, που γύρευε να τον ψηλαφήση για να πιστέψη, είπε: «Γιατί με είδες Θωμα, για τούτο πίστεψες; Μακάριοι είναι εκείνοι που δεν είδανε και πιστέψανε».

Ας παρακαλέσουμε τον Κύριο να μας δώσει αυτή την πλούσια φτώχεια, και την καθαρή καρδιά, ώστε να τον δούμε ν' αναστήνεται για να αναστηθούμε κ' εμεις μαζί του.

Αυτή η ανηξερία (η άγνοια) είναι ανώτερη από τη γνώση: «Αύτη εστίν η άγνοια η υπερτέρα της γνώσεως». Καλότυχοι και τρισκαλότυχοι εκείνοι που την έχουνε.